

[Miljøministeren]

skal tage et vist hensyn til, at vi også skal afslutte debatten her i salen på et tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Arne Jensen (S):

Jeg vil gerne have lov til at takke ministeren for svaret. Til gengæld vil jeg gerne stille et supplerende spørgsmål.

Må jeg forstå ministerens svar derhen, at der med dette lovforslags gennemførelse vil blive mulighed for at fjerne det, jeg vil kalde en fangelejr, der er skabt i Pajhede Skov, og vil ministeren medvirke til, at vi får nogle klare bestemmelser på området?

Jeg kan anbefale udvalgets medlemmer at tage en tur nordpå og se på, hvad der rent faktisk er foregået. Jeg vil kalde det vold mod Danmarks natur, der nærmer sig det groteske.

I øvrigt har man samtidig skabt et jagtreservat – vil jeg tillade mig at kalde det – som overhovedet ikke hører hjemme her i vores lille land.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det er et behjertet forsøg på at gøre denne sag færdig af hensyn til hr. Arne Jensen, som godt nok ikke engang har bedt om det; men hvis jeg selv var i den situation, ville jeg opleve det på den facon.

Den paragraf, der er kommet ind her, er direkte inspireret af Pajhede Skov. Men vi har jo det problem, at vi ikke kan lave lovgivning med tilbagevirkende kraft. Derfor må man i Nordjylland prøve på at arbejde ved, at der nu kommer disse paragrafmuligheder; men der bliver ikke nogen mulighed for at gå ind med tilbagevirkende kraft. Man kan altså sige, at Pajhede Skov forhindrer andre tilfælde, men ikke nødvendigvis sig selv.

Jeg vil dog på den anden side mene, at det måtte være muligt at lægge et vist pres på amtsrådet, om end det så bliver af mere psykologisk-politisk art.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det skal dreje sig om to ting, nemlig dels ministerbemyndigelserne og dels fredningsnævnene.

Ministeren siger, at der ikke er flere ministerbemyndigelser end tidligere. Nej, det er fuld-

stændig rigtigt, men man skal lige notere sig, at hovedparten af bemyndigelserne er de samme som dem, der fandtes i den gamle naturfredningslov. Det er jo ikke de love, der ud over den gamle naturfredningslov indgår i dette forslag, der har bidraget særlig meget til bemyndigelserne. Naturforvaltningsloven nåede vist knap nok overhovedet at få en bekendtgørelse, inden den blev skrottet som led i dette forenklingssarbejde. Dermed ryger forenklingssfidusen over for kommunerne og over for amtskommunerne, fordi ministeren bliver nødt til at udnytte disse bemyndigelser for at kunne administrere loven.

Ministeren svarede knap nok på den indvending under principdebatten her forleden. Forenkling er jo ikke bare et spørgsmål om at have færre love. Forenkling er et spørgsmål om i det hele at have færre regler at se til. Jeg tror bestemt ikke, ministeren kan stå her og love, at der kommer færre regler, når der er så mange bemyndigelsesmuligheder.

Ministeren siger, at fredningsnævnet er en lille part, der ikke er integreret i det hele. Det kunne jeg forstå, hvis man havde opretholdt fredningsplanlægning som en pligt for amtskommunerne. Det, der er tilbage af fredningsplanlægningen, er retningslinjeudlægget i regionplanerne vedrørende naturbeskyttelsesinteresserne i det åbne land. Det er, hvad der er tilbage. Der er ikke nogen formaliseret fredningsplanlægning. Der er det materiale, der ligger til grund for retningslinjeudlægget.

Jamen tror ministeren da ikke, at fredningsnævnene i dag arbejder med de retningslinjeudlæg, der er tale om i forbindelse med regionplanlægningen, når de skal vurdere et forslag til en fredning? Det er jeg helt overbevist om at fredningsnævnene gør. Hvad skulle de ellers gøre, hvis de skal vurdere en fredning, ud over at vurdere indholdet af selve anmodningen?

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Når man hører miljøministerens afvisning af Fremskridtspartiets politiske tilnærmelser, så får man nærmest indtryk af, at vi er lige på grænsen til at få et tilhold af politiet om ikke at opsøge mundtligt, telefonisk eller skriftligt. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at i gruppen sagde de 7 gange nej, da vi havde sagerne til be-